

Bitva v Táboře 2009

Datum	31. července – 2. srpna 2009	
Pořádal	SHŠ Pětulistá růže	Tábor
Zúčastnili se	Kalif	Bojující
	Jiřík	Bojující
	Verča	Bojující
	Flame	Bojující
	Lenka	Bojující
	Anička	Bojující
	Malá Pat'a	Bojující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 31. července 2009

Nebyli jsme všichni, ale bylo nás dost, a to šest nadšenců, kteří využili pozvání na Tábořskou bitvu od našich přátel z Pětulisté růže. Byl jsem to já, kdo dostal pozvání přímo od Jožky, hejtmana Tábořské grupy a kamaráda mého taty a jeho ženy, Jiřík s Verčou, kteří dostali pozvání od Sazíka, a pak Anička s Flamem a s Lenkou. Sraz jsme si dali ve čtyři u Doupiny a jediní kdo jsme přišli na čas byla Anička a pak Já, přičemž jsem musel mého tatu pohánět k rychlejším výkonům. Flame s Lenkou, Jiříkem a s Verčou pak dojeli asi s 20-ti minutovým zpožděním, jelikož Flame až u Jiříka zjistil, že nemá na autě zahrádku a musel se pak pro ni vrátit.

A tak jsme naskládali věci do aut, sebe samozřejmě také, a vyrazili jsme po D1 na Humpolec. Všichni krom mne jeli s Flamem, já pak z nedostatku míst jel s mým tatou a jeho ženou Helenou, kteří byli na bitvu také pozváni. Přestože jsme s tatou a s Helenou vyrazili asi o 20 minut před ostatními, do prostoru Čekanické střelnice, kde se bitva měla odehrávat, jsme dojeli až druzí. Jednak z toho důvodu, že jsme si na poslední benzínce před Humpolcem trochu „dáchli“ a nechali se Flamem předjet, ale také z toho důvodu, že jsme byli nuceni v Táboře v supermarketu zastavit, abych pro Lucius nakoupil potraviny. A tak bylo asi kolem sedmé, kdy jsme dojeli na louku u střelnice, kde jsme nejprve spatřili dobové stany a hnedle nato i krásně, z dřevěných kůlů, vystavěnou tvrz.

Nejprve jsme pozdravili Andělu a pak jsem si vzal auto, nechaje tatu s Helou se vykecat, a zajel jsem si do prostoru tábora, kde jsem spatřil zbytek Lucia. Vyskládal jsem z auta věci a především stan, bychom jej mohli postavit a řádně se ubytovat. Poté co jsme se ubytovali, jali jsme se vítat se známými, které jsme v okolí spatřili a především pak s Johanity, se kterými jsme si dobře železem popovídali na poslední bitvě na Hukvaldech. Nějak v tu dobu dojela i

Malá Paťa. Pak jsem zašel za Jožkou, bych nahlásil Lucius, a abychom mohli být rozřazeni do sobotní bitvy. Poté co jsem spatřil, a byl mi vysvětlen, scénář bitvy, rozhodl jsem, že Lucius nastoupí na straně vedenou Jožkou, na straně Anglie. Večeři nám obstarala tentokrát Anička, která doma udělala jakýsi kuřecí salát, který stál opravdu za pochvalu. Navečer jsme si pak u stanu rozdělali ohníček, nejen kvůli světlu, ale především kvůli dotěrnému hmyzu a také jsme si zašli na chvíli posedět do restaurace, která byla v areálu střelnice, abychom mohli ochutnat, jakpak zde umí točit pivo.

Sobota 1. srpna 2009

Nácvik bitvy, alespoň dle mých informací, které jsem zjistil v pátek navečer, byl nahlášen na devátou hodinu ráno a tak jsem budíček Lucia naplánoval na osmou, ať se můžeme v pohodě probrat a nasnídat se. Vše jsme zvládli na jedničku a tak jsme celý Lucius stáli v devět nachystáni na bitevním poli, připraveni na nácvik bitvy. Jenom bylo podivné, že my sami. Kolem čtvrt na deset se začali scházet první bojující a konečně o půl pak došli i pořadatelé bitvy a mohlo se konečně začít s nácvikem. Bohužel, dodnes jsem se nedozvěděl, zda jsme to my Lucius zmotali, nebo zda jsme byli jediní, kteří přišli na nácvik včas. Na druhou stranu, alespoň jsme neudělali ostudu a nedošli pozdě. Nácvik byl standardní. Kdosi na strážní věži nám vysvětlil děj bitvy. Ta byla zařazena do období Stoleté války a z toho byl vyzdvížen slavný Souboj třiceti. O co přesněji jde zde vysvětlovat nebudu. Většina z nás ví o co jde a ostatní si to mohou najít na webu. Je toho na netu fakt plno. Jediné, co jsme si museli nacvičit, a což do dneška nepochopím, proč jsem tam vlastně lezl, bylo jak francouzská jízda rozbíjí anglickou formaci. Udělali jsme řadu o hloubce dvou mužů a rozběhlý kůň námi měl proběhnout. Nevím, proč jsem takový blb a souhlasil jsem s tím, že budu stát hnedle vedle Jožky a kůň proběhne úzkou uličkou mezi námi dvěma. Samozřejmě za předpokladu, že se nám ji podaří utvořit. Zkoušeli jsme to několikrát, než se konečně kůň přestál bát, a konečně námi proběhl. Opravdu zvláštní pocit, nevěřím, že ten kůň se bál více než já. Ale nakonec jsme to zvládli oba. Poté se už řešil Souboj třiceti a z důvodu toho, že pořadatelé chtěli dodržet počet padlých pánů, dle stran, vybírali se i dobrovolníci na mrtvoly. Též jsem se přihlásil. Po nácviku jsme pak už jenom tak zevlovali po táboře, navštívili nějaké stánky, dobře jsem se vybavil (dýkou pro Peťu a prstenem pro mne), zapadli na chvíli na studené nealko do restaurace, než přišla doba oběda. O ten se pak výborně postarala Verča s Lenkou. Co to vlastně povídám, na Tábořskou bitvu vlastně Verča nejela, jelo tam její dvojče, Vítězslav ť. Kdyby tam jeli oba, to by zase bylo hádek!

Po obědě jsme se pak již převlékli do zbrojí a netrpělivě jsme očekávali bitvu. Té jsme se také, někdy kolem třetí, nakonec dočkali. My Angličané jsme bránili tvrz, přičemž Francouzi na nás neustále útočili. Byla to vcelku pohoda, je mlátit z palisád do hlav, až do doby, kdy si nás z francouzské strany vyhlédli Johanité a začali nás pošťuchovat kopími. Také jednoho z bratří vyzvedli do výše a doslova přimáčkli na palisádu, abychom jej nemohli zpět srazit. Alespoň jsme mu naložili ran, co se do něj vešlo. Mě se také během této obrany palisády podařilo rozložit palcát a to hnedle po třetí ráně. Též několik výpadů jsme z tvrze na nepřítele provedli. Bohužel ne ke slávě mojí. Nějak jsem se na bojišti zdržel a od tvrze mne uvítala zavřená vrata. A nikdo mě nebyl ochoten vpustit dovnitř. Takže jsem byl nucen se do tvrze dostat zadní branou. Vůbec první polovina bitvy, která se v reálu odehrávala asi deset let, byla taková nerozhodná, takže se nakonec velitelé obou bojujících stran dohodli, že o válce rozhodne souboj. Nechť si každý velitel vybere třicet svých nejlepších bojovníků, kteří si pak poměří síly s třiceti nejlepšími od protivníka a přitom se rozhodne i o osudu celé bitvy. A tak z Lucia jsme do souboje třiceti nastoupili Já s Jiříkem. Myslím, že s námi nastoupil i Flame, ale tím si jist nejsem. Vypochoovali jsme před tvrz, poklekli před Jožku a on nás přijal. Pak přišel kněz,

požehnal nám, my vstali a vypochovali jsme na tu francouzskou sebranku. Zaútočili jsme na sebe a já si konečně pořádně ťukl. Hnedle na začátku jsem narazil na Bavora (nezaměňuj s Bavorem od hradeckého dvora) a opravdu jsme si dobře železem pokekali. Pak jsme šli od sebe a hledali dalšího protivníka. Na toho, na koho jsem následně narazil, opravdu dlouho nezapomenu. Když opomenou to, že to byl „hadrák“, člověk, který nejen dle mého soudu neměl v Souboji třiceti co dělat, tak mne nejprve dorazilo to, že neměl nic na hlavě. Jenže to nebylo to nejhorší, to dokážu docela „skousnout“. Co mne ale opravdu odrovnalo, bylo jakmile jsem se podíval níže a zjistil jsem, v čem drží meč. Ten „Highlander“ neměl ani obyčejné kožené (nebo alespoň svářečské rukavice). Zkrátka mi absolutně nedával dostatečně velkou bezpečnou plochu k zásahu! Každým sekem mi hrozilo, že tomu magorovi zmrzačím ruce. No nic, jel jsem raději pomalu a bezpečně. Nechal jsem jej udělat pár seků, pak jsem převzal iniciativu já a udělal své tři seky, přičemž třetím jsem jej vzal přes břicho a šel raději pryč, hledat si vhodnějšího soupeře, o kterého bych nemusel mít tolika strachu.

Když už jsme většina měla pocit, že jsme se silami v koncích, byla odtroubena přestávka. Usedli jsme do stínu, zatímco obsluhující panoši a pážata nám podávali vodu. Pak byl odtrouben konec přestávky a my se opět vrhli do boje. Chvíli jsme opět šermovali v duelech a nakonec jsme se zformovali do řady o hloubce dvou mužů a začali jsme odrážet neorganizovaný útok Francouzů. Až teprve francouzská jízda, o síle celého jednoho jezdce, nás dokázala rozvrátit. Narval to přesně mezi mne a Jožku a ještě stihl mne seknout. Naštěstí jsem to vykryl. Hnedle za jízdou následovala francouzská pěchota, která nás dodělala. V tu chvíli začali padat první mrtví a to na obou stranách. Bohužel my měli ztráty vyšší a navíc, naši lidé začali upadat, jeden po druhém, do zajetí. Já byl také zajat. Obklíčen, jsem si klekl a položil meč před sebe. Vzdal jsem se. Pak jsem si uvědomil, že bych tu hanbu neunesl a beze zbraně jsem se vrhl na nedaleko stojícího Johanitu, který mi pohotově proklál meč krkem. Padl jsem. Přestože všichni přeživší Angličané byli zajatí, bylo jim umožněno, aby pohřbili své padlé. Aby pohřbili své blízké, druhy, pány... Netrvalo dlouho a u mého těla se shromáždila moje družina. Popadli mé tělo a přednesli před diváky. Přes tělo přetáhli plášt', naň pak položili přilbu a štít a za hlavu namísto kříže zapíchli meč. Pak byli francouzskými vojáky seřazeni a provedeni podél padlých pánů, bylo jich celkem třináct, byli odvedeni do zajetí. Traduje se, že se zajatci bylo nakládáno vlídně a že též výkupné nebylo nikterak vysoké. Zaslechl jsem, že bylo něco kolem sta zlatých. Poté se opět všichni vrátili, panoši si z hrobů vyhrabali své pány, já opět ožil a společně poklekl při děkovačce před diváky. Pak jsme se sbalili a utkali jsme se všichni schovat do stínu a vysvléct ze zbroje. Já se díky celkovému přehřátí organismu složil a následující hodiny, až do večerní bitvy jsem proležel ve stínu. Do té večerní jsem pak nastoupil jako prachspřstý drn, pod jménem Petr a dost jsem si to užil. Jenom v košili a bruchách, ani boty jsem neměl a skákal jsem kolem Jiříka, jak jsem jen mohl. Jiřík naproti tomu mne zase vystřídal ve formaci, takže měl možnost si užít ten pocit, kdy se na Vás řítí obrovské zvíře a vy ani netušíte, jak to celé dopadne, zda to zvíře nezazmatkuje a zda zavčas a bezpečně uskočíte. Ve chvíli kdy pak v závěrečné bitvě padl, pustil jsem se nad jeho mrtvým tělem do pláče. Se slzami v očích jsem pak tahal tělo svého pána do hrobu. A pak ještě jednou jsem se jal oplakávat jeho mrtvé tělo, když jsme jako zajatci, kol těl padlých, byli odváděni do zajetí. Konec byl pak stejný, vrátili jsme se, vytáhli mrtvé z hrobů, poděkovali jsme se a šli jsme ke svým stanům, shodit ze sebe zbroj.

Poté co ze sebe bojující sházeli zbroj, nechal jsem Jiříka s Flamem překontrolovat zbraně a zbroj a poklidit všechno hezky do stanu. Ostatní jsem pak nechal poklidit ten brajgl ve stanu a Lenku s Aničkou jsem poslal ohřát večeři. Poté, co jsme se navečeřeli, začali jsme se jen tak poflakovat a čekali jsme na večerní ohňovou show. Té jsme se také nakonec někdy kolem půl desáté dočkali. To co jsem viděl, bylo fakt dobré. Tedy alespoň vzhledem k tomu, že to nebylo moc nacvičené, jelikož se této ohňovky mohl zúčastnit, kdo chtěl a nejednalo se o vystoupení

jediné skupiny, tj. málo měli času to secvičit. Ale fakt dobrý. Byl tam jeden opravdu výborný plivač a i motači s holemi stáli za to. Holky s vějíři, také dobré, ale musím neskromně prohlásit, že naše holky jsou lepší. Po ohňovce, která trvala asi něco kolem půlhodiny, jsme si zašli na jedno, alespoň já, a kolem jedenácté už jsem ležel v posteli. Asi mi bylo vážně ještě blbě, z toho odpoledního slunka. Ostatní zůstali dál a do postele se dostali až kolem třetí. Jediní, kteří ještě krom mne šli spát „se slepicemi“ byl Flame s Lenkou a tuším, že i s Aničkou.

Neděle 2. srpna 2009

Ráno jsme vstali, nasnídali se a pustili se do balení. Kolem desáté dojela Helena s taťkou, aby mi mohli předat auto, abychom se v klidu mohli dostat do Brna. Dobalili jsme se, naložili auta a ještě než jsme vyrazili, zašli jsme si ještě do restaurace na dlabenec, abychom neodjžděli s prázdnými žaludky. Bylo pak konečně někdy kolem jedné, kdy jsme se rozloučili, naskládali se do aut a konečně vyrazili směr Brno.

klf